

TRILERIS

KARTERIS
BLEIKAS

4

MASON
CROSS

✓
NEIĒŠKOK
MANĒŠ

TYTO ALBA

MASON CROSS

NEIEŠKOK MANĘS

Iš anglų kalbos vertė Daumantas Gadeikis

VILNIUS 2022

Mason CROSS
DON'T LOOK FOR ME
Orion Books, London, 2017

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama ši kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © Mason Cross 2017
© Daumantas Gadeikis, vertimas į lietuvių kalbą, 2022
© „Tyto alba“, 2022

ISBN 978-609-466-638-4

Brangus skaitytojau,

labai džiaugiuosi galėdamas pasidalinti su tavimi savo naujausia knyga. Jei nepažįsti Karterio Bleiko, ši knyga yra puiki proga su juo susipažinti. Man buvo labai smagu kurti jo personažą ir regėti jį keičiantis per visą seriją. Bleikas nuėjo tolimą kelią nuo tų dienų, kai dirbo „Ilgajai žiemai“ (perskaitęs mano ankstesnę knygą „Metas žudyti“, suprasi, ką noriu pasakyti...), o dabar jis pasiėmė atostogų pailsėti nuo žmonių medžiotojo karjeros. Bet pertrauka ilgai netrunka. Kai Bleikas sužino, kad kadaise jo mylėta moteris atsidūrė pavojuje, jam nekyla nė menkiausio klausimo, ką daryti, – Bleikas privalo ją rasti.

Šioje knygoje Bleikas vėl stengiasi rasti žmogų, kuris nenori būti surastas, ir supranta, jog byla yra sudėtingesnė, nei atrodė iš pirmo žvilgsnio. Kol kas viskas atrodo pažįstama. Bet Bleikas anksčiau veikė kaip šaltas profesionalas, atlikdavo darbą pernelyg neprisirišdamas prie savo taikinių, o dabar jis emociškai susisaistęs – švelniai tariant. „Neieškok manęs“ didžiausia mįslė nėra „kas tai padarė“. Paslaptį saugo patys pagrindiniai veikėjai; Bleikas apie savo buvusią meilę Kerol sužino daugiau, nei galbūt norėjo, – sužino daugiau net ir apie save. Buvo labai smagu ištraukti Bleiką iš jo komforto zonos

ir įmesti į situacijas, su kuriomis jis nebuvo pasiruošęs tvarkytis.

Jei esi Karterio Bleiko serijos naujokas, tikiuosi, perskaitysi ir ankstesnius romanus. Visas knygas galima skaityti atskirai, bet kiekvienoje iš jų yra tam tikrų atradimų ir netikėtumų nuolatiniams serijos skaitytojams. Ir man būtų labai smagu išgirsti, kai juos rasi. Ar tiesiog sužinoti, ką manai apie knygas. Jei nori su manimi susisiekti, gali kreiptis per mano svetainę arba atsiųsti tvitą adresu @MasonCrossBooks. Arba gali užsirašyti į mano skaitytojų klubą (<http://masoncross.net/readers-club>) ir iškart sužinosi, kada lentynas pasieks nauja Karterio Bleiko knyga, taip pat galėsi dalyvauti konkursuose ir aptikti kitur nepateikiamų įdomybių. Panorėjęs gali bet kada išsibraukti, ir pažadu nesiųsti tau brukalo kalnų. Iš manęs gausi žinių tik tada, kai turėsiu pranešti ką įdomaus.

Ačiū, kad skaitai. Karteris Bleikas grįš netrukus – tikiuosi, grįši ir tu.

Mason Cross

PROLOGAS

NIUJORKAS, 2010 m.

„Turi pradingti.“

Kerol Langford paskutinį kartą apsidairė po butą. Praėjo keturios dienos nuo tada, kai paskutinį kartą kalbėjosi su jo šeimininku. Keturios dienos nuo telefono skambučio po senatoriaus Džono Karlsono ir jo žmonos mirties.

Kerol prisiminė, koks tragiškas buvo telefono ryšys. Nieko nuostabaus, žinant, kad pašnekovas skambino iš už vienuolikos tūkstančių kilometrų. Moteris prisiminė net per traškėjimą jo balse girdėtą skausmą: fizinį ir ne tik. Jis buvo sužeistas. Bergždžiai bandė tą nuslėpti.

Kerol prisiminė, kad jis taip ir neatsakė nė į vieną jos klausimą. Bet, savaime suprantama, tai buvo įprasta. Ką jis ten veikė? Kaip jis susijęs su jos boso mirtimi... ne, *nužudymu*?

Kas, po velnių, jis yra iš tiesų?

Deja. Pokalbis buvo vienpusis, kaip įprastai. Nesiartink prie biuro. Važiuok nurodytu adresu. Išmesk telefoną.

Turi pradingti.

Keturios dienos. Per tą laiką ji iš buto buvo išėjusi tik vieną kartą nusipirkti vandens butelių ir higienos priemonių vaistinėje už poros kvartalų. Valandų valandas žiūrėjus nesibaigian-

čius reportažus apie nužudymą, išėjus į lauką jai gyslose stingo kraujas. Kerol visą kelią ėjo įsitempusi, krūpčiojo pagavusi tarpdury rūkančio žmogaus žvilgsnį ar pernelyg priartėjus kitiems praeviams. Priėjusi parduotuvę, iškart nosisuko nuo laikraščių stirtos, bet spėjo pamatyti iš visų pirmųjų puslapių jai besišypsantį senatoriaus veidą. Paskutinę sekundę dar pasiėmė dėžutę juodų „Revlon“ plaukų dažų.

Keturios dienos uždarytai tame mažyčiame bute, kurio langai žvelgė į plytų sieną. Keturios dienos užsisakinėjant maistą į namus pigiu jo paliktu mobiliuoju telefonu, mokant iš grynųjų gniužulo spintoje. Čia buvo ir daugybė kitų pasirengimo sprukti ženklų: tapatybės kortelės su trimis skirtingais vardais, pinigai keliomis skirtingomis valiutomis, automobilio rakteliai. Pistoletas.

Kas taip daro? Koks žmogus išlaiko butą, paruoštą tam atvejui, jei staiga prireiktų pradingti? Kerol turėjo keturias dienas pagalvoti apie šį klausimą, bet vis grįždavo prie vienos išvados: ji nežino, kokie žmonės taip elgiasi. Težinojo tiek, kad jis buvo kažkaip susijęs su nelaimė. Jis paskambino ją įspėti, tad galbūt tai reiškę, kad tiksliai nežinojo, kas atsitiks senatoriui. Bet buvo susijęs su įvykiais – tai aišku kaip dieną.

Kerol per vėlai suprato, kad, skyrusi visą dėmesį savo karjerai, neteko normalaus gyvenimo dar iki vyriškiui smalsiai žvelgiančiomis žaliomis akimis prieš daug savaičių įeinant į Karlsono pastato vestibulį. Abiejų jos tėvų nebebuvo gyvų. Brolių ir seserų niekada neturėjo. Draugai ir pažįstami po studijų pamažu nutolo, galiausiai vieninteliai žmonės, su kuriais ji dar pasikalbėdavo, liko bendradarbiai. Ji norėjo, kad turėtų kam paskambinti. Bet net jei ir turėtų, ar galėtų būti tikra, kad nestumia jų į mirtiną pavojų?

Iš pradžių moteris vengė ieškoti sprendimo. Vertė save stengtis galvoti racionaliai, palaukti, kol pyktis išblės. Bet jis neišblėso; tik dar labiau įsiplieskė. Kerol apsisprendė tik prieš valandą. Tas ankstesnis jūdvių pokalbis bus paskutinis. Ji manė, kad jį myli. O dabar? Nebebuvo tikra, ką mano. Bet tai jau nesvarbu.

Paėmusi iš šaldytuvo paskutinius du vandens butelius, nuėjo prie kavos staliuko, ant kurio stovėjo medžiaginė kuprinė. Ji buvo artipilnė. Kerol padėjo butelius ant sulankstytų marškinių, kuriuos buvo sugrūdusi viršum beveik penkių tūkstančių dolerių grynaisiais, paimtų iš spintos. Ji dar kartą pagalvojo apie pistoletą ir dar kartą nusprendė, kad jis labiau kliudytų, nei padėtų, turint omeny, kad neturėjo leidimo nešiotis ginklą ir nelabai nutuokė, kaip juo naudotis. Kažin, gal reikės tą pakeisti? Užsegusi nukėlė kuprinę ant grindų.

Dviem žingsniais perėjusi kambarį, prie bufeto, žyminčio ribą tarp svetainės ir virtuvėlės su spintelėmis, atsisėdo ant medinės taburetės. Ant bufeto gulėjo tik trys daiktai: tušinukas, lapas popieriaus ir vokas.

Per praėjusias keturias dienas Kerol mintyse jam parašė šimtus laiškų. Kiekviename žinia keitėsi. Kartais juose tebuvo kelios eilutės, kartais – keli puslapiai. Kerol norėjo pasakyti labai daug. Bet dabar, pirmą kartą prisėdus priešais lapą ir paėmus į rankas tušinuką – ėmusis paskutinio veiksmo šiame bute, viskas tapo, regis, labai paprasta.

Kerol įkvėpė ir parašė raštelį. Keturis žodžius. Baigusi iškvėpė.

Sulenkusi lapelį perpus įdėjo į voką. Apsivilkusi striukę ir užsidėjusi kepurę, užsimetė kuprinę ant peties ir išėjo pro duris, uždarė nė nežvilgtelėjusi atgal. Laiptais nusileido šešis

aukštus ir per vestibulį išėjo į gatvę. Greitai apsidairė į šalis, apimta nerimo po keturias dienas trukusio įkalinimo. Į abi puses zujo žmonės, niekas nekreipė į ją dėmesio.

Lyg jos nė nebūtų.

DABARTIS

1

LAS VEGASAS, NEVADA

Tikrai per trisdešimt penkis laipsnius karščio. Iš viršaus negailestingai svilino vidurdienio saulė, kaitino atsispindėdama nuo ruplėto asfalto po jo kojom. Atrodė, lyg būtų lėtai kepamas mikrobangų krosnelėje. Trentonas Geidžas išplėtęs akis spitrijosi į tamsą priekyje, pagaliau nusprendė, kad Lorensas Farnamas pats to nenorėdamas padarė jam paslaugą, sugalvojęs čia slėptis nuo jo laukiančios lemties.

Vyriškis prisivertė luktelėti prie tunelio angos, stebėjo gatvę norėdamas įsitikinti, kad jokios smalsios akys neseka, kur jis eina. Negalvodamas pakėlė pirštą ir brūkštelėjo per siaurą pusmėnulio formos randą ant skruosto. Randas, dovanėlė po praėjusio karto, kai nerūpestingai pasielgė, karštyje visada niežėjo. Nusprendęs, kad aplink nėra žiūrovų, Geidžas nusiėmė tamsius akinius ir prisimerkęs nuo žlibinančios šviesos priėjo prie angos. Nors lietaus kanalizacijos vamzdis buvo gana aukštas ir platus, vyras prieš įžengdamas stabtelėjo. Natūralus augaloto vyro atsargumas priėjus judesius varžančią erdvę.

Peržengus šešėlio liniją užliejo gaivinanti vėsuma. Su kiekvienu žingsniu vis labiau vėso, tunelyje darėsi vis tamsiau. Atgaiva nuo karščio buvo tokia maloni, kad kvapas jam kone

netrukdė. Svaiginantis drėgmės ir irimo mišinys, šiek tiek atsi-
duodantis išmatomis.

Pagrindinis tunelis sudarė didelį stačiakampį šiek tiek lenk-
tais kampais: trijų metrų pločio ir dviejų su puse aukščio; sienos
apipelijusio betono. Vyras žinojo, kad ši atkarpa tėra dalelė vi-
sos sistemos – tunelių tinklo, besišakojančio ir besiplečiančio po
miestu it didžiulio ažuolo šaknys. Tobulame pasaulyje Geidžas
turėtų žemėlapi, bet būtų buvę sunku greitai jį gauti. Žmonėms
nederėjo čia vaikščioti. Jis tikriausiai pažeidė kokį nors įstaty-
mą, bet žinojo, kad toli gražu ne vienintelis čia lankosi. Turistai
kartais stebisi, kad Las Vegase, palyginti su kitais dideliais Ame-
rikos ar Europos miestais, rečiau pamatysi gatvėse miegančius
benamius. Aišku, jų čia yra, tikriausiai dar daugiau nei kitur. Bet
ilgas valandas negailestingai svilinant saulei jie lenda po žeme.

Žemėlapis tikrai būtų pravertęs, bet Geidžas turės šį tą ge-
resnio – gidą. Bent jau taip vylėsi, jei Mejeris nemelavo. Geidžas
labai nusivils, jei Mejerio informacija pasirodys nieko verta. Ir
savo nusivylimą būtinai parodys.

Vyras stabtelėjęs apsidairė po drėgną tunelį. Pastarasis tai-
kinys, kurį jis medžiojo, buvo rizikos draudimo fondo vadovas,
sekė jį per keturias valstijas ir galų gale užspeitė prabangiame
viešbučio kambaryje Dalase. Nors ši ir praėjusi užduotis aki-
vaizdžiai skyrėsi, tebegaliojo įprasta Geidžo taisyklė: geriausias
būdas ką nors rasti yra leisti kam nors kitam rodyti kelią.

Pačiu tunelio viduriu tekėjo menka srovelė. Prasidėjus vie-
nam iš Las Vegasą kartais ištinkančių staigių potvynių, čia būtų
daug drėgniau, bet sistema buvo užtektinai išplėtota, kad susi-
dorotų ir blogiausiais atvejais. Geidžui tolstant nuo angos tam-
sa pamažu tirštėjo, ir kai jo akys nebegalėjo prie jos prisitaikyti,
vyras įjungė kairėje rankoje laikomą „Maglite“ žibintuvėlį ir ap-

švietė atkarpą priekyje. Tolėliau, kur nesiekė žibintuvėlio šviesa, pasigirdo cypimas, paskui jis pamatė spindint du mažyčius šviesos taškelius, kurie iškart pradingo grauzikams apsisukus ir nulėkus toliau į tamsą.

Geidžas pašvietė žibintuvėliu aplinkui ir ant sienos pastebėjo raudonais dažais išpurkštą grafitį. „Ar kada nepasisekė“, – klausė užrašas. Bent jau vyriškis nusprendė, kad tai yra klausimas, nors ir trūko klaustuko. Geidžas netikėjo sėkme. Tai dar viena priežastis iš ilgo sąrašo, kodėl jam ne vieta Nuodėmių mieste. Jis vėl nukreipė šviesą į žemę ir pamatė žmogaus darbo vėjaritį: laikraščio lapus, pornografinius lankstinukus, tuščią „Seagram’s“ džino butelį, vienišą sportbatį.

Geidžas ėjo toliau, klausydamasis savo žingsnių aido ir prislopinto virš galvos ūžiančio eismo. Jo vertinimu, per penkias minutes nuėjo apie puskilometrį. Dabar tikriausiai buvo po aplinkkeliu. Ir tikrai, kaip Mejeris ir sakė, rado geltonais dažais ant sienos nupieštą trikampį. Jo kontaktas turėtų būti netoliese.

– Labutis, Galiūne, – priekyje šešėliuose nuskambėjo balsas, lyg atsakydamas į Geidžo mintis.

Geidžas nukreipė žibintuvėlį garso pusėn ir pamatė besiarantiną juodaodį, trečią dešimtį įpusėjusį vyruką. Šis buvo liesas ir gyslotas, apsirengęs per dideliais drabužiais, atrodė, lyg jie būtų nešiojami visą dešimtmetį.

– Kevinas, ar ne? – atsiliepė Geidžas. – Mane siuntė Mejeris.

Kevinas akimirka sudvejojęs linktelėjo, paskui nužvelgė jį vertindamas.

– Turi vardą?

Geidžas papurtė galvą ir įsmeigė į jį akis.

– Ne.

Kevinas lūpos išsitempė į platų vypsniį.

– Mēēēšlas, – žodį ištare per sekundę ar dvi. – Na, žinau, kad nesi policininkas. Policija taip giliai nelenda. Žinai, ką jie sako, ar ne?

– Ką tokio, Kevinai?

– Kas vyksta po Vegasu, lieka po Vegasu. – Kevinas kicken-damas sukudakavo, juokas atsimušė nuo betoninių sienų ir ai-dėjo tamsoje. Geidžui pasidarė smalsu, kiek kartų vyrukas yra įterpęs tą eilutę į pokalbį.

Nusibodus kalbėtis Geidžas išsitraukė šimto dolerių bank-notą ir pakėlė suspaustą tarp smiliaus ir didžiojo pirštų. Kevi-no juokas staiga nutrūko, jis išpūtė akis. Ranka siektelėjo bank-noto, bet Geidžas jį patraukė.

– Pirma parodyk.

Vaikino veide šmėstelėjo nusivylimas, paskui jis gūžtelėjo.

– Kaip pasakysi, Galiūne.

Kevinas vedė Geidžą giliau į tunelį, kol jie priėjo vieno iš mažesnių atsišakojančių tunelių angą. Stabtelėjo toje angoje, jo veidas buvo rimtas.

– Pakviesiu jį čia. Tikiuosi, supranti, kad negaliu vestis tavęs į bendruomenę.

Geidžas puikiai jį suprato. Kevinas visai nesigraužė parduo-damas vieną iš savo kaimynų, bet nenorėjo, kad kas pamatytų jį tą darant. Vyruko akys nukrypo į Geidžo ranką, į joje laikomą šimtinę, ir Geidžas pamatė jį supratęs, kad neverta už paslaugą prašyti avanso.

– Baltasis. Gražūs drabužiai. Čia jis ne savo vietoje. Jį ir at-vesiu. Gerai?

Geidžas abejojo, ar kanalizacijoje galėtų būti daug Farnamo apibūdinimą atitinkančių žmonių.

– Atvesk jį čia ir gausi atlygį.

Kevinas linktelėjęs pradingo tunelyje. Geidžas pasitraukė nuo angos krašto, kad ateinant iš tunelio jo nesimatytų. Praėjo minutė. Penkios. Jis kantriai laukė. Nė sekundės neabejojo, kad Kevinas sugrįš. Žvilgsnis pamačius šimtinę buvo geriausia garantija. Pagaliau vyras išgirdo tylų murmesį. Kevino ir kito vyro balsus. Jie artėjo.

Kevinas pasirodė pirmas, pasižiūrėjo Geidžui į akis ir pasitraukė į šoną. Paskui jį sekė putlokas baltaodis vyrukas šviesiai rudais plaukais. Geidžas iš vairuotojo pažymėjime matytos nuotraukos atpažino Larį Farnamą. Farnamas vilkėjo pilkus sportinius marškinėlius, mūvėjo brangiai atrodančius džinsus ir buvo apsiavęs tamsiai raudonus „Chuck Taylor“ sportbačius. Drabužiai buvo purvini, bet jo dydžio, visa bylojo apie renkantį aprangą skirtą dėmesį. Jis išsiėmė šiuos drabužius iš stalčiaus ar lagamino vienu kartu, o ne susirinko iš įvairiausių šiukšlių konteinerių per kelis mėnesius. Geidžas suprato, ką Kevinas turėjo minty. Palyginti su kitais požemių gyventojais, Farnamas drabužių naujumu ir prabanga švietė iš tolo.

Pamatęs Geidžą, vyras sustojo, sutrikęs dirstelėjo į Keviną.

– Kas...

Geidžas nedelsdamas šoko ant jo, sugriebė rankomis už pečių ir ištraukė iš angos taip lengvai, kaip tėvas nuneša mažą vaiką nuo užiančios gatvės. Ištempęs trenkė į tunelio sieną.

– Ei, Galiūne...

Geidžas atsisuko į Keviną. Pamatęs jo žvilgsnį, tas atšlijo, bet Geidžas atitraukė vieną ranką nuo Farnamo, lengvai išlaikydamas jį kita, ir pasirausė kišenėje Kevino šimtinės. Nė nereikėtų liepti šiam dingti. Vyrukas čiupo banknotą Geidžui iš pirštų ir nėrė į mažesnįjį tunelį.

Farnamas pradėjo maldauti Geidžui dar nė neatsisukus.

– Klausyk, žmogau, pasakyk Grandžeriui, kad gali dėl nieko nesijaudinti.

Geidžo tai nė kiek nepaveikė. Jis čia atvyko atlikti darbo, o derybos į tą darbą neįėjo.

– Niekuo negaliu tau padėti, – atsakė vyras.

Farnamas Geidžo akyse aiškiai perskaitė, kas jo laukia, nes ėmė mėšlungiškai ryti orą.

– Nagi, žmogau, galime apie tai pasikalbėti. Padarysiu bet ką, viską tau atiduosiu.

Geidžas nužiūrėjo jį nuo galvos iki kojų, nuo nešvarių marškinėlių iki purvu aplipusių sportbačių.

– Ką tu turi?

Farnamas kelis kartus žioptelėjo norėdamas kažką pasakyti, bet suprato, kad neturi ko pasiūlyti, ir galų gale tik kvailai sumirksėjo.

Geidžas iš įpročio apsidairė, nors žinojo, kad aplink per šimtą metrų nėra nė vieno žmogaus, o per porą kilometrų – nieko, kam tai rūpėtų. Įprastai būtų panaudojęs pistoletą. Čia nė nereikėtų duslintuvo. Bet Grandžerio nurodymai buvo labai konkretūs.

Jis kaire ranka sugriebė Farnamą už gerklės, taip stipriai, kad tas nebeišspaudė nė žodžio, o jo cypimas tapo kone negirdimas. Paskui išsitraukė iš makšties peilį ir užsimojęs stipriai susmeigė Farnamui į krūtinę.

Farnamas muistėsi ir priešinosi. Ištraukęs peilį, Geidžas greitai smeigė dar tris kartus. Paskui patraukė ranką ir Farnamas susmuko ant žemės it maišas šlapio smėlio.

Geidžas atsitraukęs nužvelgė savo darbą. Farnamo kūnas kelias akimirkas dar krūpčiojo, paskui nurimo. Geidžas nušluostė peilio ašmenis į lavono marškinėlių nugarą, paskui įsikišo atgal į makštį. Koja apvertė kūną, kad matytųsi durtinės

žaidzos. Kraujas išryškėjo ant šviesiai pilkų marškinėlių. Vyras išsitraukė mobilųjį ir greitai triskart nufotografavo.

Vos tik išeis iš tunelių ir telefonas vėl sugaus ryšį, nusięs nuotraukas Grandžeriui, ir pinigai po dvidešimties minučių atsidurs jo sąskaitoje.

Kaip vieno ryto darbas, neblogai.

2

GRAND AILAS, LUIZIANA

Tai buvo ilgiausias laiko tarpas, praleistas vienoje vietoje.

Pavasariį ir vasarą keliavęs per įvairius Rytų pakrantės miestus, sulaukęs sniego nusprendžiau traukti į pietus. Grand Ailas puikiai atitiko mano poreikius: tai buvo nedidelis miestelis barjerinėje saloje Meksikos įlankoje, taip toli pietuose, kaip tik galėjau nusigauti nebrisdamas į vandenį. Atvykęs ankstyvą lapkritį planavau ten apsistoti kelias savaites, bet nuosaikiam klimatui buvo sunku atsispirti, todėl nusprendžiau pasisvečiuoti iki Naujųjų metų. Nors labai norint būtų galima sakyti, kad tebesilaikau to sprendimo, jau buvo birželio pradžia, o aš tebetupėjau vietoje. Bėda ta, kad keičiantis metų laikams Meksikos įlankos pakrantėje darėsi tik maloniau. Vis maniau, kad man galų gale nusibos atsibudus regėti žydrą dangų ir paplūdimius, mėgautis taika ir ramybe, bet taip ir nesulaukiau. Skaičiau knygas, daug bėgiojau, kiekvieną vakarą skaniai valgiau vis naujoje vietoje. Visomis išgalėmis vengiau problemų, ir man daugiau ar

mažiau sekėsi. Iki pat tos akimirkos, kai įsukau savo „Fordą“ į Vanseno automobilių servisą.

Manęs pasitikti išėjo aukštas vyriškis mėlynu kombinezonu, pamojo sukti į garažą. Pastačiau automobilį nurodytoje vietoje ir sutelkiau dėmesį į kombinezonuotą vyruką. Jis buvo įpusėjęs ketvirtą dešimtį, sporto salėje paryškintais raumenimis, virš akių žėlė tankūs antakiai. Ant krūtinės prie kairės kišenės buvo prisūta vardo kortelė – „Krisas“. Jei tik visus būtų taip lengva įvardyti.

– Kuo galiu jums padėti? – profesionaliai šypsodamasis paklausė Krisas. Išjungęs variklį išlipau ir tarsi susirūpinęs papleškojau per stogą.

– Dirba šiek tiek nelygiai, – atsakiau. – Gal galėtumėt dirstelėti po kapotu?

– Jums pasisėkė, pone. Rytas ramus, ir man kaip tik atkrito vienas darbas.

– Man laiminga diena, – linktelėjau.

Jis mostelėjo į variklio dangtį, ir aš klusniai kyštelėjęs ranką pro langą patraukiau rankenėlę. Krisas sekundę pasidairė po automobilio saloną. „Ford Fusion“ tebuvo trejų metų senumo, dar nenuvažiavęs nė šešiasdešimt tūkstančių kilometrų. Šiaip jau būčiau pasirinkęs tokį automobilį, kurio gedimas atrodytų įtikinamiau. Kita vertus, argi ne nauji automobiliai pridaro daugiausia bėdų?

– Automobilius taisau jau dvidešimt metų, – it perskaitęs mano mintis tarė Krisas, – ir visada ko nors pasitaiko. Manytum, kad iki dabar jau bus viską išsprendę, bet visuose automobiliuose pasitaiko kokių nors konstrukcijos trūkumų. Dujų išmetimas, pavarų dėžė, ventiliacija... kas nors tik ir laukia sugesti pačią nepalankiausią akimirką.

– Kas genda šitų? – paklausiau.

– Pasakysiu po poros minučių.

Vyriškis pasilenkė ir ėmė apžiūrinėti variklį, susiraukęs tikrino jungtis ir vožtuvus. Staiga, lyg jam galvoje būtų užsidegusi lemputė, ryžtingai linktelėjo.

– Kaltas variklio paskirstymo diržas, – tarė rodydamas į alkūninį veleną, ant kurio galo išties buvo matyti įplyšęs diržas.

– Paprastas paaiškinimas visada geriausias, ar ne? – lepte-lėjau.

– Manau, galime tuoj pat tai sutvarkyti, – atsakė meistras. – Galite luktelėti dešimt minučių?

– Turiu visą dieną, – atsakiau.

– Laisvadienis, mm?

Linktelėjau, nors iš tiesų pastaruoju metu man kiekviena diena buvo laisvadienis, o šis įvykis labiausiai priminė darbą iš visos gana ilgo meto mano veiklos.

Krisas porai minučių prapuolė, paskui grįžo nešinas nauju diržu. Pakuotė bylojo, kad jis pigesnis už tą, kuri turėjau bagažinėje.

– Anksčiau nesu jūsų čia matęs, – tarė vyras, įkišęs ranką į variklį ir ištraukęs senąjį diržą. – Neseniai persikėlėte į miestą ar atostogaujate?

– Abiejų po truputį, – atsakiau. Regis, mano atsakymas jį kiek sutrikdė, bet meistrui nespėjus pasiteirauti pridūriau: – Tiesą sakant, man jus rekomendavo vienas iš jūsų klientų.

– Tikrai?

– Taip. Ji vardu Emilė, – paaiškinau.

Jo veide sekundę šmėstelėjo sutrikimas, paskui vyras vėl nuleido akis į variklį.

– Emilė, hmm? – pakartojo, lyg pirmą kartą bandytų išstarti egzotišką naują vardą.

– Taip, turėtumėte žinoti. Ji gyvena prie paplūdimio. Turi nedidelį šunytį.

Jis apsimetė galvojas. Spragtelėjo pirštais.

– Antros serijos BMW, ar ne?

– Teisingai.

– O taip, kalbant apie problemas ta mašina neturi lygių. Moteriškai reikėtų užsirašyti į dažno skraidytojo programą. Ar garažo lankytojo, ar kokį galą.

– Tikrai taip, – linktelėjau nenuleisdamas nuo jo akių.

Vengdamas mano žvilgsnio meistras ištraukė naująjį diržą iš pakuotės.

– Taigi, manau, kad sugebėsime jumis pasirūpinti, pone...

– Bleikas.

– Pone Bleikai.

– Žinote, ji pastaruoju metu turėjo šiokių tokių bėdų, – tariau. – Ne dėl automobilio.

Krisas kaip tik šluostėsi skuduru rankas, išgirdęs mano žodžius nustojo. Pasižiūrėjo man į akis ir gūžtelėjo.

– Aha.

– kažkas ją sekioja. Stebi, kai išeina pabėgioti. Siuntinėja bjaurius laiškus apie tai, ką norėtų jai padaryti.

Krisas įsmeigė į mane akis. Nė nemirktelėjau.

– Žinote ką, pone Bleikai?

– Ką?

Jis ryžtingai sukišo naująjį diržą atgal į pakuotę.

– Regis, apsirikau. Man atrodo, vis dėlto neturime jūsų detalės.

– Ne?

Vyriškis lėtai papurtė galvą.

– Galjane yra remonto dirbtuvė. Meistras Kelis. Galbūt ten galės jums padėti.

– O kaip dėl mano draugės bėdų? Gal žinote, kaip jas išspręsti?

Jis dar akimirką spoksojo į mane, paskui netaręs nė žodžio nususuko ir nuėjo į biurą. Nusivilkęs švarką numėčiau ant „Fordo“ keleivio sėdynės. Uždariau dureles ir ėmiau laukti. Žinojau, kad yra dvi galimos baigtys. Regis, Krisas pasirinko sunkesnią būdą.

Po minutės jis vėl pasirodė – kaip ir maniau. Atsivedė draugą – kaip ir maniau. Draugas buvo net dar aukštesnis ir platesnis. Su ūsais, užsidėjęs džinsinę kepuraitę su snapeliu. Jiedu ryžtingai ėjo prie manęs, stambusis priekyje, Krisas iš paskos, nešinas dideliu veržliarakčiu. Jo veide nebeliko nė lašo mandagumo, bet, palyginti su išraudusiu it burokas draugelio snukiu, meistras atrodė tiesiog svetingumo įsikūnijimas.

– Kas tu per velnias?

Žvilgtelėjau atgal norėdamas įsitikinti, ar nesikreipia į ką kitą, paskui vėl atsisukau.

– Atsiprašau?

– Girdėjai, ko klausiau.

– Manau, norėčiau pasikalbėti su atsakingu darbuotoju.

Vyrukas bedė nykščiu sau į krūtinę.

– Aš esu suknistas atsakingas darbuotojas. Ir man nepatinka, kai kokie pederastai kabinėjasi prie mano darbuotojų.

Nukreipiau akis nuo jo į Krisą.

– Regis, tai jūsų darbuotojas užsiėmė kabinėjimusi.

Krisas užsimojo kirsti man veržliarakčiu. Judesys buvo nerangus, kvailas, nes jam teko persikreipti, kad netyčia nekliudytų savo boso. Žengtelėjau į šalį ir veržliaraktis švystelėjo ten, kur ką tik stovėjau. Pralaužus ledus, vyresnysis nuleido galvą ir šoko taikydamasis man į juosmenį, norėdamas pargriauti ant

žemės. Sugriebiau jį už pečių ir spyriau keliu į veidą, išgirdau trekstelint nosį. Vyru susipynė kojos ir aš paleidau jį kristi ant betoninių dirbtuvės grindų man už nugaros.

Pakėlęs akis pamačiau Krisą bandant laimę antrą kartą – aukštai užsimojęs veržliarakčiu taikėsi man tiesiai į galvą. Jam akis aptraukė raudona migla. Visiškai pamiršo mėginti mane įbauginti, kad pasitraukčiau. Dabar vyrukas norėjo mane užmušti. Gerai, kad lygiai taip pat nemokėjo muštis, kaip ir paslėpti savo pėdsakų, kai sekė merginą.

Kaire ranka sugavau veržliaraktį per plauką nuo automobilio šoninio lango vairuotojo pusėje, tada sugrūdau kumštį Krisui į pilvą. Kai susirietė, išplėšiau gelžgalį iš rankos, suėmiau už pečių ir šveičiau į padangų krūvą. Jis bandė susilaikyti, bet pargriuvo, o stirta nuvirto, padangos šokinėdamos išsilakstė po garažą.

Bosas lėtai stojosi ant kojų. Žengė žingsnį atbulas ruošdamasis mane pulti, bet paskui vyro akys nukrypo į veržliaraktį mano rankoje, ir jis sudvejojo.

Sekundę luktelėjau, paskui numečiau veržliaraktį ir mostelėjau jam. Vyriškis žengė dar žingsnį atgal.

Nuėjau prie išsidrėbusio Kriso ir priklaupiau šalia. Suėmęs už kombinezono paverčiau ant nugaros. Meistro nosis buvo kruvina, vėpsojo apsvaigęs.

– Policija gaus failą, kuriame aprašyta visa tavo veikla, kartu su įrodymais. Jie netrukus su tavim susisieks. Tikėkimės, tai įtikins tave laikytis atokiau nuo Emilės. Bet jei kartais neįtikintų, noriu, kad ši tą įsimintum. Jei išgirsiu, kad per kilometrą prisiartinai prie jos, jos automobilio ar namų, labai įširsiu.

Krisas sukando dantis.

– Eik ši...

Nutraukiau jį stipriu spyriu į pilvą. Vyras aiktelėjo ir susi-

rietė. Įsikibęs į kombinezono atlapus timpltelėjau ir pasodinau, toliau kalbėjau nekeldamas balso.

– Tarp kita ko, dabar nesu iširdęs. Nori tęsti?

Krisas sumirksėjęs nukreipė akis. Paskui papurtė galvą.

Paleidau jį ir pakėliau akis į bosą, atsitraukusį dar toliau.

– Ačiū už pagalbą. Pabandyčiau kreiptis į kitas dirbtuves.

3

SAMERLINAS, NEVADA

Naujoji porelė šalia Saros Blekvel namų įsikraustė apniukusią sausio dieną. Jie įsikėlė tyliai, be daug triukšmo: vieną dieną namas stovėjo tuščias, kitą jau gyveno naujakuriai. O kai po trijų mėnesių išvažiavo, tai įvyko lygiai taip pat staiga.

Sara gyveno Vakarų Pušų aveniu 34. 32-as namas priklausė advokatui, kurio, kaip ir daugelio apie Las Vegasą gyvenančių žmonių, nekilnojamojo turto kaina po 2008 metų smuko gerokai žemiau už paskolą jam įsigyti. Advokatas persikraustė į Kaliforniją ir, užuot mėginęs parduoti, namą išnuomojo. Anksčiau čia gyveno triukšminga šešių asmenų šeima. Sara neturėjo nieko prieš vaikus, bet jai palengvėjo, kai tą sausio rytą pakėlusi akis nuo kompiuterio ekrano pamatė į įvažą įsukusį kompaktišką naujųjų kaimynų sedaną. Gale vaikiškų kėdučių nebuvo. Bus smagu pasėdėti kieme nesiklausant padūkusių vaikų šaršalo, kas antrą dieną nerinkti nuo savo pievos triratukų ir kamuolių. Naujoji porelė atrodė palyginti tyli, problemų nežadėjo.

KAZIN, AR JI SUPRATO, KOKIA IRONIŠKA BUVO TA ŽINUTĖ. KEROL NEGALĖJO ŽINOTI, KAD TAI BUVO VIENAS PAGRINDINIŲ PUNKTŲ MANO DARBO APRAŠYME: IEŠKOTI ŽMONIŲ. TAIS DVIEM ŽODŽIAIS JI SURIŠO MAN RANKAS. ŽINOJO, KAD AŠ NESIPRIEŠINSIU PASKUTINIAM JOS PRAŠYMIUI. IR NESIPRIEŠINAU – IKI ŠIOL.

© Paul Stuart Photography Ltd.

MASON CROSS (Meisonas Krosas) – britų autorius, išgarsėjęs trilerių serija apie Karterį Bleiką – žmogų, kuris neturi nei vardo, nei tapatybės, tik talentą rasti tuos, kurie daro viską, kad jų būtų neįmanoma rasti. Nors Bleiko pašonėje visuomet atsiduria netikėtas partneris, padedantis narplioti nusikaltimus, Karteris Bleikas yra vienišas kovotojas, trokšantis ramybės, tačiau niekaip jos nerandantis. Lietuviškai jau išleistos pirmosios trys Karterio Bleiko serijos knygos: „Žudymo sezonas“, „Samarietis“ ir „Metas žudyti“. Ketvirtajame trileryje „Neieškok manęs“ Bleikui tenka surasti ir gelbėti su pavojingais žmonėmis susidėjusią mylimą moterį.

Las Vegase gyvenanti Sara Blekvel džiaugiasi į gretimą namą pagaliau atsikrausčius ramiems kaimynams. Kaip netrukus supranta, galbūt kiek per ramiems. Susibičiuliavusi su naująja namo gyventoja Rebeka Smit, Sara sunerimsta, kai netikėtai ji su savo vyru Dominiku dingsta kaip į vandenį, o šalia jų namų pasirodo ginkluoti vyrai. Siekdama išsiaiškinti, kas nutiko draugei, Sara nusprendžia kreiptis pagalbos.

„Neieškok manęs“ – paskutiniai Karteriui Bleikui skirti jo mylimos moters žodžiai. Šio priesako jis tvirtai laikosi šešerius metus, kol vieną dieną sulaukia paslaptingo laiško. Bleikas suvokia – moteriai, kurią kadaise mylėjo ir prarado, iškilo mirtinas pavojus. Jis priverstas sulaužyti pažadą. Visgi Bleikas ne vienintelis ieško sprunkančios moters – jai ant kulnų lipa smogikas Trentonas Geidžas, nusikaltimų pasaulyje garsėjantis gebėjimu rasti dingusius ar besislapstančius žmones. Visai kaip Karteris Bleikas.

Kas pirmas suras į nusikaltimų pasaulį įtrauktą moterį? Kokias paslaptis ji saugo?

ISBN 978-609-466-638-4

TYTO ALBA

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt